

Anne Labus

Winterdromen in de theesalon

Klavertje 5

LUITINGH-SIJTHOFF

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023 (Published with more; »more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)
All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Winterzauber in der kleinen Teestube zum Glück*

Vertaling Irmaria Pennekamp

Omslagontwerp Bruggn Design

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4995 3

ISBN 978 90 210 4996 0 (e-book)

ISBN 978 90 210 4997 7 (luisterboek)

NUR 302

www.anne-labus.de

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

De waxcoat gleed uit haar hand. Haar hart verkrampde. Ze opende haar mond maar er kwam geen geluid. Ze stond verlamd in de woonkamer en staarde naar haar tante. Als-jeblijft niet, smeekte Jessie in gedachten en knielde voor de oude mevrouw in de oorfauteuil neer. De twinkeling in Maura's ogen was verdwenen. Haar lippen waren bleek.

'Wakker worden, tante,' zei Jessie en sloeg haar armen om haar heen. 'Je kunt me niet alleen laten. We hadden nog zoveel plannen.' Ze drukte haar gezicht tegen Maura's wang en huiverde toen ze haar koude huid voelde.

Ze kwam eindelijk uit haar shocktoestand, kroop op handen en voeten naar de ladekast en trok zichzelf overeind. 'Een dokter. We hebben een dokter nodig,' stamelde ze en haastte zich het huis uit. Hoewel de praktijk van Jack, de dorpsdokter, maar een paar stappen van de theesalon was verwijderd, leek het voor Jessie eindeloos te duren. Met betraande ogen stak ze de weg over en op het laatste moment ontweek ze een tractor die vanuit een landweggetje de hoofdweg van Busby op draaide.

'Jemig, Jessie! Kun je niet uitkijken?' riep boer Tommy Burke.

Ze schudde verdrietig haar hoofd en haastte zich over de oprit naar het huis van de dokter. Ondanks het kille novemberweer stond de voordeur op een kier. In de gang, die als wachtruimte diende, zat de oude mevrouw Winter te breien. Toen Jessie langs haar naar de spreekkamer liep, snauwde de

hardhorende vrouw haar toe: ‘Niet voordringen!’

Jessie haalde spijtig haar schouders op en bonsde met haar vuist op de deur van de onderzoekskamer tot het gezicht van dokter Jack O’Leary in de kier van de deur verscheen. ‘Wat is er aan de hand?’ Hij bekeek haar over de rand van zijn hoornen bril.

‘Mijn tante,’ zei ze met moeite. ‘Ze is...’ Toen haperde haar stem en werden haar knieën slap. Voordat ze wist wat er gebeurde, pakte Jack haar armen en manoeuvreerde haar in een van de stoelen in de wachtruimte. Hij voelde haar pols en keek in haar ogen.

‘Blijf hier zitten tot ik terugkom. Ik zal het Claire zeggen, zij kan je helpen.’ Hij wierp mevrouw Winter een strenge blik toe. ‘Let alsjeblieft op Jessie,’ zei hij en haastte zich terug naar zijn spreekkamer.

Nog geen twee minuten later liep hij gehaast het huis uit met zijn dokterstas onder zijn arm. Kort daarna verliet ook zijn patiënt, een boer uit een naburig dorp, de praktijk.

Jessie steunde met haar ellebogen op haar knieën, verborg haar gezicht in haar handen en liet haar tranen de vrije loop. Mevrouw Winter bleef tegen haar praten. Maar het drong niet tot haar door wat ze zei. Pas toen iemand over haar rug streelde, tilde ze haar hoofd op. Claire, de beste vriendin van haar tante, stond voor haar en glimlachte warm naar haar. ‘Ik ben hier, lieverd. Voel je je sterk genoeg om met me mee naar huis te lopen?’

Jessie haalde haar neus op en knikte aarzelend. ‘Misschien had ik het mis en sliep ze gewoon,’ zei ze met trillende stem. ‘Jack kan haar een circulatie-injectie geven zoals hij meestal doet. Ik weet zeker dat ze zich dan snel beter zal voelen.’ Ze liep naast de oudere vrouw en liet zich gewillig

aan de hand naar buiten leiden. Jessie was dertig, maar op dit moment voelde ze zich een kind, niet in staat om zelf een stap te zetten. Maura, de zus van haar moeder, was er al zolang ze zich kon herinneren voor haar geweest. Na de vroege dood van haar moeder had haar tante haar uit Dublin naar het rustige stadje Busby gebracht. Jessie was toen nog maar vier geweest en kon nauwelijks begrijpen wat er gebeurde. Maar Maura omhulde haar met haar warmte en liefde en hielp haar over het verlies heen te komen. Jessie wende al snel in het dorpje aan de westkust en het werd haar thuis.

‘Hoor je wel wat ik zeg?’ Claire kneep in haar hand en ging voor haar staan om haar aan te kijken. ‘Je moet je baas in de supermarkt bellen en om speciaal verlof vragen.’

Pas nu realiseerde Jessie zich dat ze bij de theesalon waren aangekomen. De vochtige novemberlucht trok door haar lichte katoenen trui. Rillend sloeg ze haar armen om haar lichaam en ze knipperde met haar ogen naar Claire. ‘Sorry,’ zei ze met een dun stemmetje en schudde haar hoofd. ‘Ik herinnerde me hoe ik als kind naar jullie dorp kwam.’ Ze veegde haar ogen af met de rug van haar hand alsof ze daarmee de geesten uit het verleden kon verdrijven.

‘Je was net een babyvogeltje dat uit het nest was gevallen,’ mompelde Claire terwijl ze over haar armen wreef. ‘Kom de warmte in. Anders vat je kou.’

Ze pakte Jessies schouders voorzichtig vast en leidde haar om het huis heen naar de achterdeur. Zoals gewoonlijk was de deur niet op slot. De mensen in het dorp kenden en vertrouwden elkaar. Jessie, die was opgegroeid in de theesalon van haar tante en had geholpen met het frankeren van brieven in het kleine postkantoor dat ze daarnaast runde, kon

zich nauwelijks voorstellen dat ze in de anonimiteit van een grote stad zou leven.

Ze liep de smalle gang in en trok rillend haar schouders op. ‘Het tocht hier,’ stelde ze verbaasd vast. ‘Ik weet bijna zeker dat alle ramen dicht waren.’ Ze trok snel de deur achter hen dicht en haastte zich naar de trap die naar het appartement boven de theesalon leidde. ‘Ik ga snel even kijken. Mijn tante krijgt het zo snel koud.’ Ze stond al met één voet op de onderste trede toen Jack in de gang boven haar verscheen en naar haar keek. Hij schraapte zijn keel en pauzeerde even op de overloop voordat hij naar haar toe kwam. ‘Het spijt me zo, Jessie,’ zei hij met schorre stem en legde zijn handen op haar schouders. ‘Je tante is overleden.’

‘Dat kan niet,’ zei ze. ‘Vanochtend, voordat ik naar de bushalte ging, stond ze nog op de ladder en zong ze luid. Hoe...?’ Ze weigerde toe te geven wat ze allang wist. Haar geliefde tante leefde niet meer. Nooit meer zou ze met haar ruziemaken over een tv-programma of met haar gaan wandelen in de baai. Nooit meer zou het huis naar Maura’s appeltaart ruiken. ‘Nee!’ riep ze, terwijl ze door haar haar woelde. De muren leken op haar af te komen. Een donkere afgrond opende zich voor haar. Kreunend zakte ze in elkaar op de trap.

Jack leunde naar haar toe en voelde haar pols. ‘Sterk zijn nu,’ zei hij met een bezorgde stem. ‘Wat je nu nodig hebt is een sterke kop thee en iets zoets om je te kalmeren.’

‘Laat mij het doen, dokter,’ kwam Claire tussenbeide en ze hurkte voor haar neer. ‘Je bent niet alleen, meisje. Ik ben er voor je. Het hele dorp is nu je familie.’ Ze pakte Jessies polsen voorzichtig vast en trok haar overeind.

‘Ik wil haar zien,’ hoorde Jessie zichzelf zeggen. Als in

een trance kroop ze langs Jack de trap op naar de woonkamer. Ze kromp ineen toen een ijzige wind haar tegemoet blies vanuit het open raam. Ze zou nooit wennen aan deze gewoonte om de weg naar de hemel te openen voor de ziel van een overledene. 'Ik ben hier, tante Maura,' fluisterde ze nauwelijks hoorbaar en naderde met neergeslagen ogen de fauteuil. Ze haalde diep adem en zette zich schrap voor de aanblik van een overledene. Het eerste wat haar opviel was de wollen deken waarin Jack haar tante zorgvuldig had gewikkeld. Hij had haar ogen gesloten en haar hoofd tegen een kussen gelegd. Jessie haalde opgelucht adem toen Claire naast haar kwam staan en haar sussend toesprak.

'Kijk eens hoe vredig ze glimlacht,' fluisterde de voormalige waardin van de pub. 'Jack denkt niet dat ze heeft geleden. Haar hart was al lange tijd zwak. Het stopte gewoon met kloppen.' Ze aaide zachtjes over Jessies arm. 'Wil je erbij zijn als Nora en ik haar wassen en aankleden voor de begrafenis?'

'Ze zei ooit dat ze begraven wilde worden in haar favoriete donkerblauwe jurk.' Jessie slikte. 'Ik wil niet dat ze het koud heeft. Ik wil dat ze haar dikke wollen kousen draagt en het vest waar ze zo van hield.' Voorzichtig streelde ze de wang van de dode vrouw. 'Slaap lekker, tante,' zei ze zacht. Ze knielde voor haar neer en vouwde haar handen in gebed. Claire deed hetzelfde en samen zeiden ze de zegen:

*Moge de zon warm op je gezicht schijnen
en de regen zachtjes op je velden vallen.
En tot we elkaar weer ontmoeten,
God houdt je in de vrede van zijn hand.*

‘Amen,’ klonk de diepe stem van priester Donnelly achter hen. Hij legde een hand op het hoofd van elke vrouw, ging naast de overleden vrouw staan en maakte het kruisteken op haar voorhoofd. ‘Ze is nu bij God,’ zei hij terwijl hij zich tot Jessie wendde. ‘Ik zal alles regelen wat je nodig hebt voor de begrafenis. Maura bezocht me vorige maand in de pastorie. Ze leek aan te voelen dat ze niet veel tijd meer had. Daarom heeft ze waarschijnlijk alles georganiseerd.’

Jessies ogen werden groot. ‘Dus ze heeft de hele tijd gedaan alsof en zich sterk gehouden. Ze stelde zelfs voor om kerstinkopen te gaan doen in Cork.’ Alles in haar verkrampde. Ze kreunde hardop. ‘Wat moet ik zonder haar?’

Op zoek naar hulp keek ze in het bleke gezicht van haar tante. Het leek alsof haar tante naar haar glimlachte. In gedachten hoorde Jessie haar zeggen: ‘Je weet wat ik het allerliefste wil, lieverd.’

Ja, dat wist ze. ‘Ik wil dat je trots op me bent, tante,’ zei ze meer tegen zichzelf. ‘Ook al weet ik nog steeds niet hoe ik het zonder je moet redden, ik ga ervoor zorgen dat je theesalon blijft bestaan.’ Ze stond op, gaf haar tante een kus en rechte haar rug. ‘Ik zet een pot thee voor ons en haal wat gebak uit de theesalon. Het wordt vast een lange avond.’

Alsof ze geleid werd door een onzichtbare kracht, bewoog ze zich daarna door het huis. Ze maakte wat te eten klaar voor de vrouw die was gekomen om de overledene voor te bereiden op haar laatste reis. Claire, de waardin van de pub, Nora, de vrouw van Tommy Burke, en Kathy, de eigenares van de wolmarkt, dronken in stilte thee en versterkten zich met muffins. Daarna droegen ze Maura naar haar slaapkamer, wasten en styleden haar haar en deden haar de donkerblauwe jurk met witte kraag aan waar ze om had gevraagd.

Jessie smeerde nog een laatste laag crème op het gezicht van haar tante en depte een vleugje rouge op haar bleke wangen voordat ze op haar bed werd gelegd. Vader Donnelly plaatste twee gezegende kaarsen aan het hoofd- en voeteneind van het bed en sprak een gebed uit.

‘Ik zal vannacht samen met jou waken,’ fluisterde Claire tegen Jessie. ‘Als alle dorpingen morgen afscheid hebben genomen van Maura, wordt ze naar de kerk gebracht.’ Ze opende het slaapkamerraam op een kier en haalde twee stoelen uit de keuken, die ze naast het bed zette. ‘Kleed je alsjeblieft warm aan. Je weet dat het raam open moet staan.’

Jessie knikte en haastte zich naar haar kamer. Maar zelfs haar dikste Aran-trui en winterparka konden de kou in haar binnenste niet verdrijven.

2

Jessie ging zitten op de bank voor de open haard en prikte in de smeulende as. Nadenkend keek ze de achterkamer van de pub rond. De plotselinge stilte deed pijn aan haar oren. De laatste gast had het feest een paar minuten geleden verlaten op aandringen van de waardin. Na de begrafenis hadden vrienden en burens tot diep in de nacht bij elkaar gezeten. Ze hadden Jessie vermaakt met hun verhalen en anekdotes en haar op hun eigen manier getroost. De overledene stond altijd in het middelpunt van de belangstelling. Bijna het hele dorp was gekomen om haar te steunen. Ze dronken, aten en toostten samen op Maura. Er werden zelfs moppen verteld, wat een glimlach op Jessies gezicht toverde. Zelfs het feit dat sommige rouwenden in de loop van de avond te diep in hun glazen keken, was typisch voor een Ierse begrafenis. Ze had hard gehuild toen priester Donnelly met zijn onmiskenbaar warme stem 'Farewell Old Fellow' zong ter ere van haar tante en het kerkkoor meezong. Maar nu haar tranen waren opgedroogd, voelde ze zich leeg en opgebrand.

Jessie geeuwde achter haar hand. Haar oogleden waren zwaar. Ze verlangde naar slaap en vergetelheid. Het liefst had ze zich hier op de bank bij de haard opgekruld als een kat. Wetende dat een verdieping boven haar de jonge hospita's Sean en Lou en hun dochtertje Nelly sliepen, en naast haar Claire en haar man Fergus. Thuis wachtte alleen eenzaamheid. Was haar beste vriendin Sheila er maar. De jonge

weefster die op Kathy's wolmarkt werkte, lag in het ziekenhuis na een blindedarmontsteking.

Claire stapelde de vuile vaat op de serveerwagen. Ze glimlachte bemoedigend naar haar, maakte haar schort los en ging bij haar zitten. 'Wil je vannacht in onze logeerkamer slapen?'

Jessie aarzelde. Ze wilde haar terugkeer naar het eenzame huis graag uitstellen en morgen uitgebreid ontbijten. Maar hoe sneller ze haar weg terug naar normaal zou vinden, hoe gemakkelijker het voor haar zou zijn. 'Dat is aardig,' zei ze slaperig. 'Maar thuis heb ik het gevoel dat ik dicht bij Maura ben. Alles daar doet me aan haar denken. Bedankt voor je uitnodiging. Maak je geen zorgen. Ik red me wel.' Dat was tenminste wat ze zichzelf wijsmaakte. 'Ik ga lang in bad en kruip dan in bed met een kruik. Ik heb nauwelijks een oog dichtgedaan sinds Maura stierf. Trouwens...' – ze wees naar het lege whiskyglas naast haar op de bank – '... ik heb er al heel wat op. Dat zou genoeg moeten zijn om me te laten slapen als een roos.'

'Zoals je wilt, liefje. Na drie dagen heb je de slaap echt nodig.' Kreunend masseerde Claire haar nek. 'Bel als je me nodig hebt. Je weet dat ik op elk moment van de dag of nacht voor je klaarsta.' Ze wees naar de halfvolle borden met gebak en broodjes. 'Zal ik de restjes voor je inpakken?'

'In hemelsnaam. Hou het eten maar gewoon hier. Je familie weet daar wel raad mee,' grapte ze. 'Bovendien heeft de buurt me voorzien van stoofpotten en eenpansgerechten. Ik hoef de komende vier dagen sowieso niet te koken.' Ze wreef in haar vermoeide ogen en maakte de zwartfluwelen strik los waarmee ze haar lange blonde haar in een paardenstaart had gebonden. Zuchtend leunde ze met haar hoofd tegen

Claire's schouder. 'Zonder jou was ik de afgelopen dagen niet doorgekomen. Dank je wel.' Toen stond ze op, pakte haar winterjas van de kapstok naast de deur en knikte naar de vriendin van haar tante. 'Welterusten, Claire. Ik reken morgenochtend meteen af.'

'Dat ga je niet doen,' zei de waardin met een wegwuivend gebaar. 'Het organiseren van dit feest ging me aan het hart. Je tante heeft zoveel voor mij en mijn familie gedaan. Ze was er altijd als ik hulp nodig had. Je moet me dit liefdewerk gunnen.' Ondanks de lange dag zag de bijna zeventigjarige vrouw er verrassend fit uit. Ze liep met een rechte rug naar haar toe en gaf haar een knuffel. 'Naar huis nu. Morgenmiddag gaan we samen naar het kerkhof.'

'Je bent zo gul, Claire. Dan zal ik je namens Maura bedanken.' Ze fronste. 'Moet je 's middags je kleindochter niet ophalen van de crèche?' vroeg Jessie verbaasd.

'Nelly gaat gewoon mee. Ze was echt teleurgesteld dat ze vandaag niet naar de begrafenis mocht. Ze is erg slim voor een vierjarige,' zei Claire enthousiast. Ze verliet de achterkamer met Jessie, deed het licht uit en begeleidde haar naar de voordeur.

De hoofdstraat van Busby was verlaten. Mist waaide over de velden achter de kerk. Jessie stak haar koude handen in haar jaszakken. De ijzige nachtlucht streefde haar wangen en verdreef de vermoeidheid. Ze legde haar hoofd in haar nek en keek omhoog naar de bewolkte lucht. Nadenkend liet ze haar blik over de huizen dwalen.

Dit was haar dorp. Ze ging er aan het einde van de straat naar de kleuterschool en twee jaar later naar de dorpschool, die maar een paar stappen verder lag. Met haar eerste zak-

geld had ze lolly's gekocht in de kruidenierswinkel van de Melonys.

Ze stak de straat over, stopte even voor de wolmarkt en gluurde in de etalage. In het licht van de lantaarn herkende ze wollen truien, sjaals, sokken en mutsen. Alles in haar verstrakte toen ze de gebroken witte Aran-trui met het ingewikkelde kabelpatroon zag. Maura had hem vorige week pas afgemaakt en meegenomen naar de wolmarkt. Niemand had het breien zo perfect onder de knie als zij. Samen met de andere vrouwen van het naaiclubje vulde ze elke week de rekken in de weefkamer van de winkel aan. Wie zou Maura's plaats nu innemen? Jessie was nog lang niet klaar om in haar voetsporen te treden. Haar breivaardigheden waren maar net goed genoeg voor sjaals. Ze moest nog veel leren! Ze draaide zich verdrietig om.

Tot nu toe had ze door haar werk in de supermarkt in Sneem geen tijd om deel te nemen aan het clubje. Maar daar zou verandering in komen. Ze had gisteren haar ontslag ingediend en de rest van haar vakantiedagen opgenomen. Het was verrassend gemakkelijk voor haar geweest om haar plaats aan de kassa op te geven. Het enige wat ze zou missen waren haar collega's. De gezellige pauzes in de kantine en de avonden samen in de kroeg. Pam en Sue hadden beloofd haar regelmatig te komen bezoeken op haar nieuwe werkplek en om voortaan hun verjaardagsfeestjes in de theesalon te organiseren. Ze kon de inkomsten goed gebruiken.

De gedachte aan haar financiën maakte haar misselijk. Taarten bakken en gasten ontvangen was één ding. Maar zou het haar ook lukken om een goede zakenvrouw te zijn? Ze haalde diep adem en moedigde zichzelf aan. 'Ik kan dit en ik wil het,' mompelde ze als een mantra.

Ze zou al haar kracht en energie in de theesalon stoppen. Een berg taken stapelde zich voor haar op. Ze haalde diep adem en maakte een to-dolijst in haar hoofd. Bovenaan stond een telefoontje naar het hoofdpstkantoor in Killarney. Ze hoopte vurig dat ze toestemming zouden krijgen om het postkantoor te blijven runnen. De maandelijkse toelage van driehonderd euro was een belangrijke bijverdiens-te, want in de wintermaanden droogde de stroom toeristen in het gebied op. Slechts een paar dappere reizigers bezochten de Ring of Kerry nog of wandelden in het merengebied van Killarney. Voorheen droeg Jessie driehonderd euro per maand van haar salaris bij aan het huishoudbudget. Dat zou nu ook komen te vervallen. ‘Ach, wat maakt het ook uit,’ dacht ze hardop. ‘Ik heb niet veel nodig om van te leven. De inkomsten uit de theesalon zullen zeker genoeg zijn voor mij alleen.’ Ze had van Maura geleerd hoe belangrijk het was om reserves op te bouwen. Als alles zou mislukken, zou ze terugvallen op haar spaarrekening. Achtduizend euro was immers veel geld!

‘Stop met piekeren,’ vermaande ze zichzelf en liep resoluut naar de theesalon. ‘Morgen stel ik een strijdplan op.’ Ondertussen was de vermoeidheid teruggekeerd en deze drukte zwaar op haar schouders. Ze moest dringend naar bed.

Jessie sjokte naar de achterdeur en was verbaasd toen ze het boeket witte lelies op de stoep zag staan. Ze pakte de bloemen op, ging de gang in en vroeg zich af wie de schenker was. Al haar vrienden en kennissen, zelfs haar collega's van de supermarkt en haar baas, waren op de begrafenis verschenen. Toen ze de bloemen op het tafeltje naast de garderobe zette om haar jas uit te trekken, viel haar oog op de

envelop. Hij zat tussen de stelen geplakt. Haar naam stond erop. De te grote j, het verschoven puntje van de i. Ze kende maar één persoon die zo schreef.

‘Dat is typisch hem,’ zei ze snuivend. ‘Morton, jij verdomde klootzak. Je kon niet eens tijd maken voor de begrafenis.’ Alles in haar verzette zich tegen het openen van de brief. Maar toen won haar nieuwsgierigheid het. Ze scheurde de envelop open en haalde er een voorgedrukte condoleancekaart met het opschrift *OPRECHTE DEELNEMING* uit. Ze verwachtte een paar persoonlijke zinnen, draaide de kaart om en balde haar vuist toen ze hem las.

Sorry dat ik niet op de begrafenis was, schat. Ik zou je graag weer zien. Ik ben vrijdagavond vrij. Morton

‘Vergeet het maar!’ zei ze sissend en verfrommelde de kaart voordat ze hem met een hoge boog achter de paraplu-bak gooide. Hij had haar geen enkel troostend woord gegeven. Haar ex had zich de reis naar Busby kunnen besparen. Wat moest ze met een man die meer gaf om zijn motor en zijn vrienden dan samen zijn? In het begin had ze het leuk gevonden als hij haar van haar werk ophaalde op zijn Harley en met haar door de buurt reed. Maar ze merkte al snel dat ze nauwelijks gemeenschappelijke interesses hadden. Hij spendeerde elke vrije minuut aan het werken op zijn motor of aan het rijden door de bergen met de jongens. Hij vergezelde haar nooit op haar wandelingen en nam haar nooit mee naar dansavonden. Nee, Morton was niet de man met wie ze zich een toekomst kon voorstellen. Op dit moment had ze een partner nodig op wie ze kon vertrouwen. Iemand die haar zou steunen, naar haar zou luisteren als ze problemen had en haar hobby's zou delen. Geen vrijblijvende minnaar. Even overwoog ze om de bloemen in de prullenbak te

gooien. Maar wat konden deze geurige lelies daar doen? Ze zou het boeket meenemen naar het graf.

Ze liep haastig de kleine keuken achter de theesalon binnen, vulde een glazen vaas met water en zette de bloemen erin. Haar ogen vielen op het oude notitieboekje dat opengeslagen op het werkblad naast het aanrecht lag. Haar tante had alle bakrecepten in grote, vette letters opgeschreven. Jessie bladerde door de bladzijden. Er vormde zich een brok in haar keel toen ze tussen de appeltaart en de bosbessenmuffins een stuk papier ontdekte. Het was gescheurd aan de randen en vergeeld. Ze herinnerde zich precies waarvoor Maura het had geschreven. Het moest ongeveer zes jaar geleden zijn. Toen ze 's avonds thuis kwam van haar werk, vond ze het briefje op de keukentafel. Hoewel ze de inhoud kende, las ze het met tranen in haar ogen opnieuw.

Liefste Jessie,

Ik help Claire vanavond in de keuken. Het gaat momenteel niet zo goed met de arme vrouw. Haar zoon Sean blijft op het booreiland, ook al is hij zo hard nodig als kok in de pub. Zou je zo vriendelijk willen zijn om twee bakjes muffins te bakken? Er heeft zich een wandelgroep aangemeld voor morgenmiddag.

Kop op, mijn schat. Je kunt het! Bakken is geen hogere wiskunde. Volg gewoon precies mijn recept. Ik hou van je!

Kusjes van je tante Maura

‘Ik hou ook van jou,’ fluisterde Jessie schor en drukte het briefje tegen haar hart.

Er was zoveel gebeurd in de tussentijd. Sean en Lou hadden de pub overgenomen. Hun dochtertje was het geluk van

Claire en Fergus en ze waren blij dat hun zoon in hun voet-sporen was getreden.

Haar tante werd deze vreugde ontzegd. Ze zou graag gezien hebben dat Jessie haar levenswerk zou voortzetten. ‘Waarom heb ik niet naar je geluisterd?’ bracht Jessie snoterend uit. Maura had haar meer dan eens gevraagd om haar te helpen met bakken.

‘Op een dag ga ik met pensioen en dan neem jij mijn theesalon over. Daarom moet je weten hoe je moet bakken,’ hoorde ze haar tante zeggen.

‘Maar tante,’ had ze luchtig geantwoord. ‘Ik heb nog zoveel tijd tot het zover is. Je bent nog zo fit.’ Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan voor haar naïviteit. Nu was het te laat om de verloren tijd samen in de bakkerij in te halen. Wat zou ze graag de klok terugdraaien zodat ze tenminste nog eens naast Maura in de keuken kon staan. Ze kon wel tien vragen bedenken die ze haar meteen zou stellen: hoelang moet gistdeeg precies rijzen? Hoe weet je wanneer de appeltaart klaar is? En, en, en. Ze snikte ongecontroleerd en strompelde de trap op met het notitieboekje in haar hand. Aangekleed wierp ze zich op haar bed en ze begroef haar gezicht in de kussens.

‘Dek jezelf toe, grote meid,’ zo hoorde ze de stem van haar tante en ze dacht dat ze haar hand op haar wang voelde. Maar er was alleen het notitieboekje met haar recepten.